

Демідонт Ігор Ігорович

Позивний «Зевс»

20.03.1986 - 05.05.2024

Роботу виконав :

учень 8б класу Сокальської ЗШ I-III ст№2

Гісем Матвій

Наукові керівники:

заступник директора Сокальської ЗШ №2 Мигасюк Г.М.

учитель англійської мови Сулима Н.Я

ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ

«Про дивовижну ЛЮДИНУ»

Цей щоденник розповість про надзвичайно добру, щиру, уважну, веселу, талановиту, люблячу людину, *Демідонта Ігоря Ігоровича*, мого дядька (рідного брата моєї мами). Розповість вам про нього словами рідних, друзів, однокласників, педагогів, побратимів.

Чому щоденник? Коли ми зібрали спогади та інформацію про дорогу людину, то зрозуміли, що це дуже цінний матеріал, яким варто поділитися якимось незвично та цікаво, бо саме таким був наш Ігор.

«Коли рано-вранці 5 травня 2024 року церковні дзвони сповіщали про воскресіння Ісуса Христа, наша шкільна родина отримала страшну звістку: помер у лікарні після важкого поранення наш випускник, Герой - Демідонт Ігор. Старші люди кажуть, що у великі свята Бог забирає до себе на небеса найкращих. Це, напевно, про нашого Ігоря. Він був найдорожчим сином для своїх батьків, коханим чоловіком для дружини, люблячим татом для синочка і донечки, турботливим братом, хорошим товаришем для однокласників. Дуже боляче... Серце ридає... Слів бракує... Дякуємо батькам за СИНА! Ігорчику, ти будеш жити в нашій пам'яті, назавжди залишишся в наших серцях», - *слова розпачу та болі класного керівника Сулими Наталії Ярославівни, коли вона дізналась про страшну звістку.*

« Високий, чорнявий хлопець, з пластинкою на зубах і щирою посмішкою. Ігор був дуже уважним і чуттєвим. Він завжди вдумливо слухав, коли хтось з ним говорив, намагаючись почути і зрозуміти співрозмовника.Що ми могли знати і вміти у школі?

Ми ж не знали, хто ми і ким нам судилось стати, коли співали патріотичних пісень під баян. Ігор дуже любив співи...А на уроці праці найкраще із нас усіх зв'язав шкарпетки. Ігор був шульгою. Проте мав дуже акуратний почерк, такі круглі, великі букви. І серце мав теж велике-превелике...

Коли кажуть "не створений для війни", це якраз такий випадок. М'який, добрий і чуттєвий Ігор не був створений для війни. Та Ігор був чесний перед собою, перед Богом і людьми. Він не йшов на компроміси із совістю.

Ігор Демідонт — Герой України! Назавжди цей подвиг. Назавжди пам'ять про нього», - *так тепло, щиро, з безмежною любов'ю та повагою, з величезним болем написала однокласниця Ігоря Мирослава Корнійчук.*

Демідонт Ігор народився 20 березня 1986 року у сокальській родині, де і проживав до 2008 року з батьком Ігорем, матір'ю Ярославою та сестрою Мар'яною. За цей період був вихованцем дитячого садочка №8, опісля навчався в Сокальській загальноосвітній школі №2. Відвідував різні спортивні гуртки, секції плавання.

У 2003 році вступив до Львівського національного політехнічного університету на кафедру економіки і менеджменту. Навчався на курсах військової кафедри, яку закінчив зі званням молодшого лейтенанта.

10 травня 2022 року був мобілізований у прикордонні війська Великомоствівської воєнної частини. Спочатку службу проходив у складі загону «Львів-2» у протитанкових військах. Був залучений до бойових дій на Бахмутському напрямку .

У 2023 році його перевели до 105 прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова, де був призначений на посаду начальника першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави. Два рази перебував на Авдіївському напрямку.

На ротації восени 2023 року за бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних сил України «Срібний Хрест» та почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм, ініціативу та стійкість, проявлені під час оборони дорученого рубежу, вірність військовій присязі та сумлінне служіння українському народові.

1 травня 2024 року внаслідок застосування противником вогневого ураження зі ствольної артилерії в районі населеного пункту Гірник Донецької області Ігор отримав важке поранення. Три доби за його життя боролися лікарі міста Дніпра, але важкі травми були несумісні з життям. І 5 травня в 01:00 годині на Великдень Господь забрав його душу до себе.

Героя чисельно зустрічали навколішки біля рідної школи учні, вчителі Сокальської ЗШ №2 та однокласники . Відбулася панахида біля катедрального собору св.ап. Петра і Павла. Потім громада Сокальщини проводжала Ігоря Демідонта до родинного гнізда, у село Гута, де і відбувся чин поховання .

«Лейтенант Ігор Ігорович Демідонт (позивний «Зевс») був фантастичним командиром Мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування, з яким мені прийшлося працювати... Пам'ятаю, як перший раз зустрів його: він сидів на одному з наших ліжок, читав книгу на військову тематику...

При знайомстві він посміхався і ця щира посмішка стала його візитівкою. Користувався великою повагою в колективі офіцерів, а також у звичайних солдат. Він завжди хвилювався за кожного військовослужбовця і головним для «Зевса» було життя підопічних. Він був простий і водночас дуже хоробрий...

«Зевс» завжди був прикладом, старався навчитися тій справі, яку йому довірили. Людина, яка мала талант простого спілкування з людьми, вміла співпереживати, а також він був опорою для своєї дружини Христини, і завжди говорив про своїх дітей, як він їх любить, свою Веронічку ("вона в мене красуня") і сина Назарчика», - *такими надзвичайно теплими та нестерпно болючими спогадами поділилися побратим Ігоря Юра Лаховський.*

А ось ще одна щемлива сповідь від друга-побратима Галька Богдана «Моя історія про Ігоря Демідонта» (записано з телефона поміж боїв): «Зустрілися з цією людиною під час мобілізації 10 травня у Кінологічному навчальному центрі міста Великі Мости...Ігор був доброю, щирою людиною і спокійною особливо, веселим, з ним ніколи не було нудно. Ігоря всі хвалили і його команду мінометників, адже вони ворога нищили пачками. Позивний Ігоря "Зевс".Він завжди був справедливим і врівноваженим, ніколи не хотів когось просити. Усе показував своїм прикладом: що потрібно робити, а не чекати, що хтось замість тебе зробить. Він був такою людиною,до якої притягувало, особливо усмішка, незабутні та веселі історії, умів розказувати історії з життя

Я скажу одне: це дійсно ЛЮДИНА з великим добрим серцем, він завжди вмів підтримати, порадити, прислухався, вчився...

Завжди розказував, які в нього розумні діти і дружина, і як він їх любить. Він назавжди залишиться в моєму серці. Пам'ятаю (друг lucky)!»

«Лейтенант Демідонт Ігор Ігорович був офіцером відданим своїй справі... З перших днів, як був призначений командиром нашого підрозділу, наполегливо вчився працювати і керувати мінометними розрахунками... Ігор Ігорович завжди був взірцем порядної, чесною людини... В побуті був товариським, веселим...» - *це допис ще одного побратима, Олега Бебка.*

«Герої не вмирають ! Вони назавжди залишаються в нашій пам'яті. З одним із таких звела мене доля на війні . Ми познайомилися з ним у червні 2023. Ігор був призначений до нас командиром... З перших днів ми всі дуже полюбили його за людяність, щирість. Його душа була відкрита для всіх нас. Він завжди казав правду в очі. Його простота, відповідальність і побратимське ставлення до кожного солдата свідчили про те, що це була дуже порядна та смілива людина. Я пишаюся тим, що відзнаку “Золотий хрест” від Главкома ЗСУ Валерія Залужного я отримав з рук лейтенанта Демідонта Ігоря Ігоровича, якого я і мої побратими вважають одним з кращих офіцерів нашого підрозділу. **Ігор був душею нашої застави.** Важко втрачати своїх найближчих побратимів. Серце крається від болю і жалю. Спи спокійним вічним сном, мій найкращий друже! Нехай земля тобі буде пухом. Пам'ять про тебе вічно житиме в моєму серці!» - *пише нам побратим Олег Світловський.*

Прологом Щоденника пам'яті є розділ

«Коротко про найкращого і справжнього друга...», написаний Жуковцем Юрієм :

« Ми з Ігорем товаришували все життя, з раннього дитинства. Ходили разом в один дитячий садок, в одну групу, разом в перші класи школи, жили в одному будинку, на одному поверсі, щодень проводили разом...

Ігор був дуже працьовитий, не боявся жодної роботи, він був чесний, відповідальний і дуже справедливий, усі друзі його просто обожнювали, за його щирість, веселість, простоту, відкритість і доброту.

В Ігоря було кличка “Купідон”, і вона йому пасувала. Високий, стрункий атлет, вже кандидат в майстри спорту з плавання (добре прізвисько добрій і веселій людині), *Купідон, який насправді світився любов'ю до життя, до батьків, до друзів, до всього що робив, робив чесно і на совість.*

...біль цієї втрати, на жаль, час не лікує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга. Вибач братику, що ,може, якось тебе образив, що ми згубились в тому дорослому житті, що, мабуть, мало допомагав, і не витягнув тебе з того пекла, вибач мене і спочивай з миром...»

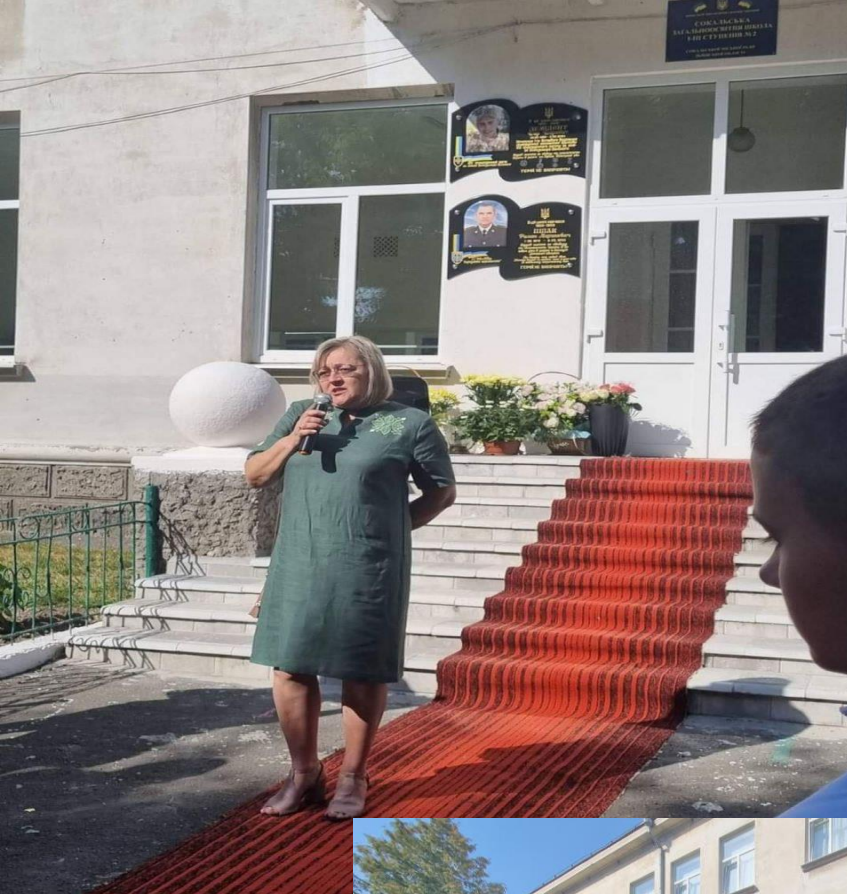
На фасаді Сокальської ЗШ І-ІІІ ст.№2 з ініціативи однокласників Героя встановлено ще одну пам'ятну дошку. Це повернувся до рідної школи наш випускник - Демідонт Ігор Ігорович, але не сам, а портретом на мармуровій дошці, яку освятив 2 вересня 2024 року отець Ярослав Кащук.

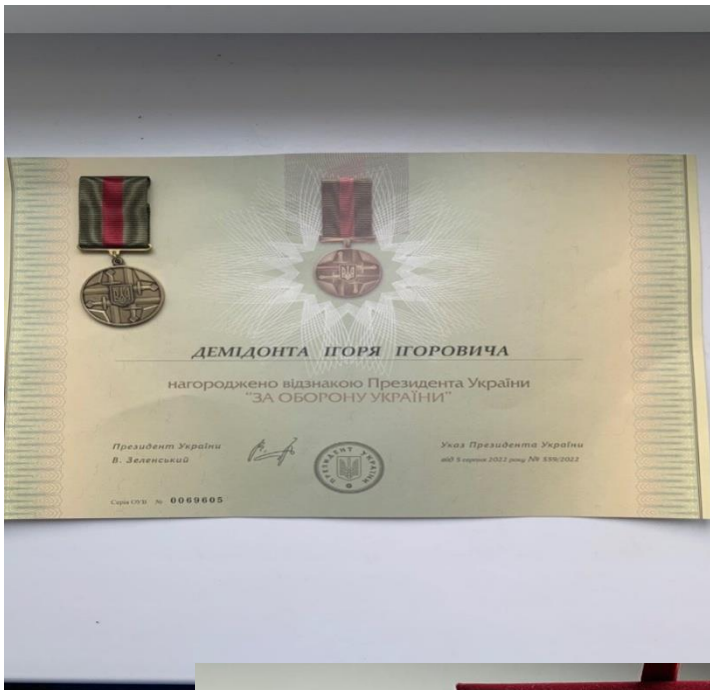
Вітер підіймав в небо дим...

Вічна пам'ять тим, хто загинув молодим!..

Відкриття меморіальної дошки на фасаді Сокальської ЗШ №2

Нагороди

